

Caderno de normalización poética

Traballos realizados polos
alumnos e alumnas de 2º A e
B e 4º A de ESO a partir dos
poemas que ao longo do
curso se colgan no taboleiro
de normalización

A visión do alumnado dos poemas

XULIO L. VALCÁRCEL
'En voz baixa'

Chámame a terra
osario dos desvanecidos,
leite e pan, distantes máis
de úteros fecundos.
Sucesión de menceiros
alongados sobre o mar

MORTE

DESCANSO

RAZ

Invócame o sangue
como un río de maduridade.
Chámame a terra
Escrito a súa fonda voz.
Vou ao seu encontro.

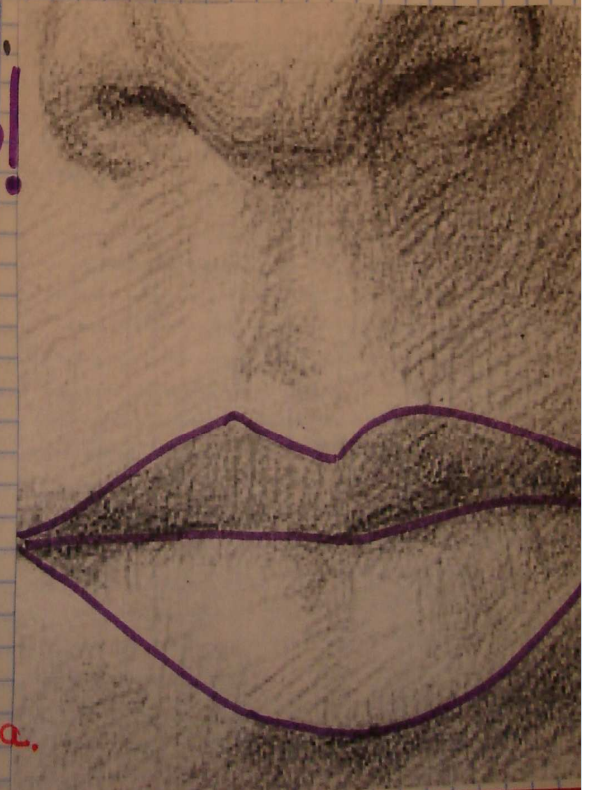
Chámame a terra
osario dos devanceiros
leite e pan, distantes máis
de úteros fecundos.
Sucesión de menceiros
alongados sobre o mar.

Invócame o sangue
como un río de maduridade.
Chámame a terra
Escrito a súa fonda voz.
Vou ao seu encontro.

Shh!

Atención!!
En voz baixa.

Chámame a terra

E en voz baixa

Úrsula Heinze de Lorenzo

Na pel do insomnio

Soterrados os versos
da noite...
por se chegase o caso

futuro mutante
con oracións
coma único alimento

un frío moribundo
cáelle enriba ó día
tocando fondo
nun espido mencer

Collage

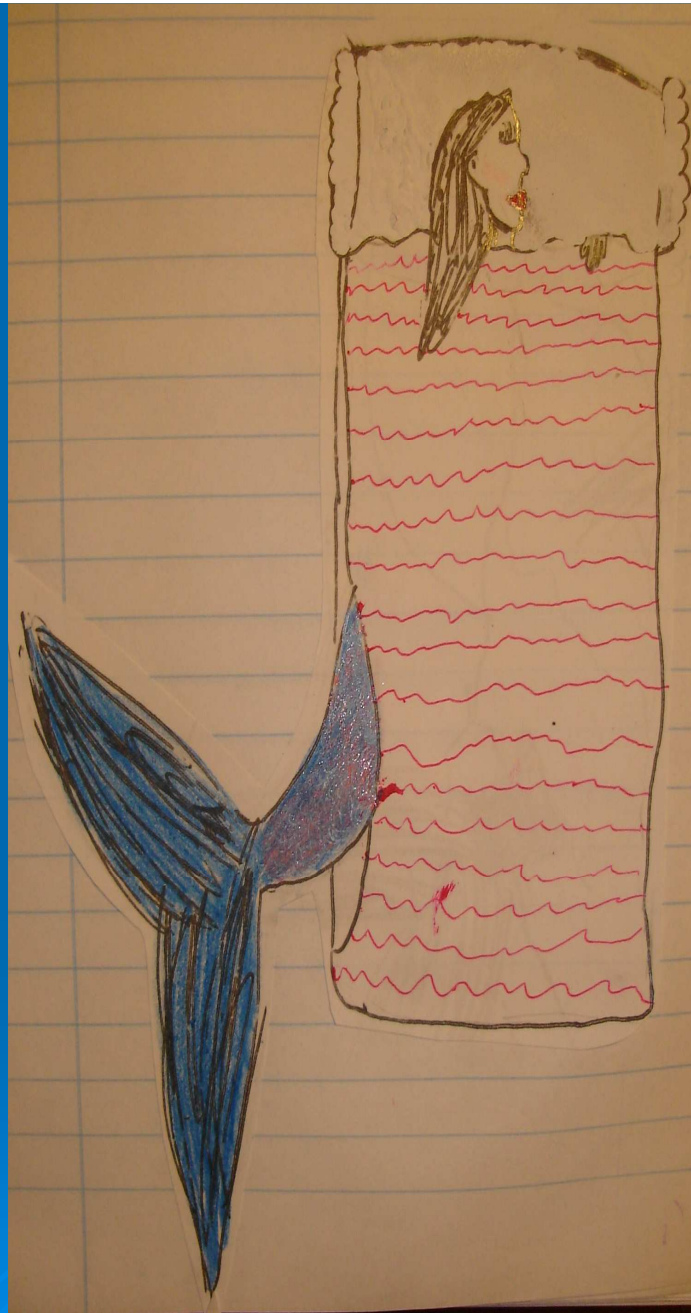
Úrsula Heinze

De "Na pel do insomnio"

Vivindo polo soño
De abraza-lo mar
Nun intre de marea viva

Teño o corpo de serea
E na gorxa
Un deserto de calor

O meu destino
fala da reencarnación
E evito afogar
No húmido intento.

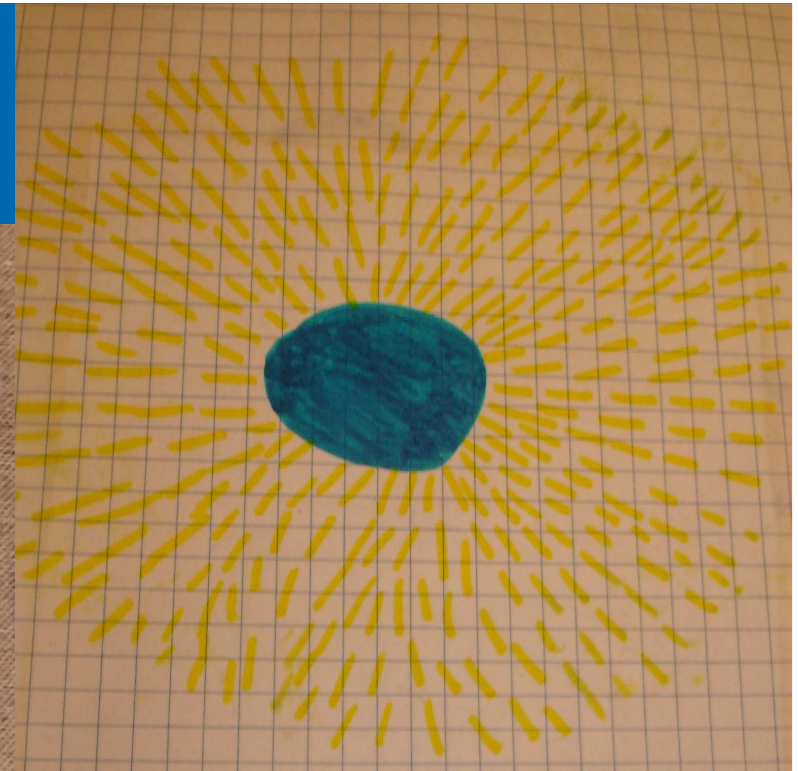
Vivindo polo soño
de poder voar
nun ceo soleado

Teño corpo de albatro
e nas ás
unha plumaxe anxelical

O meu destino
fala da extinción
e intento escapar
nun patético intento.

Gonzalo Navaza “Luz azul”

Luz azul
e
Un ollo nU.
Así me trae ArtemisA
O breve verbO.
Émulo do LumE.
O breve verbO.
A dádiva da vida dÁ.

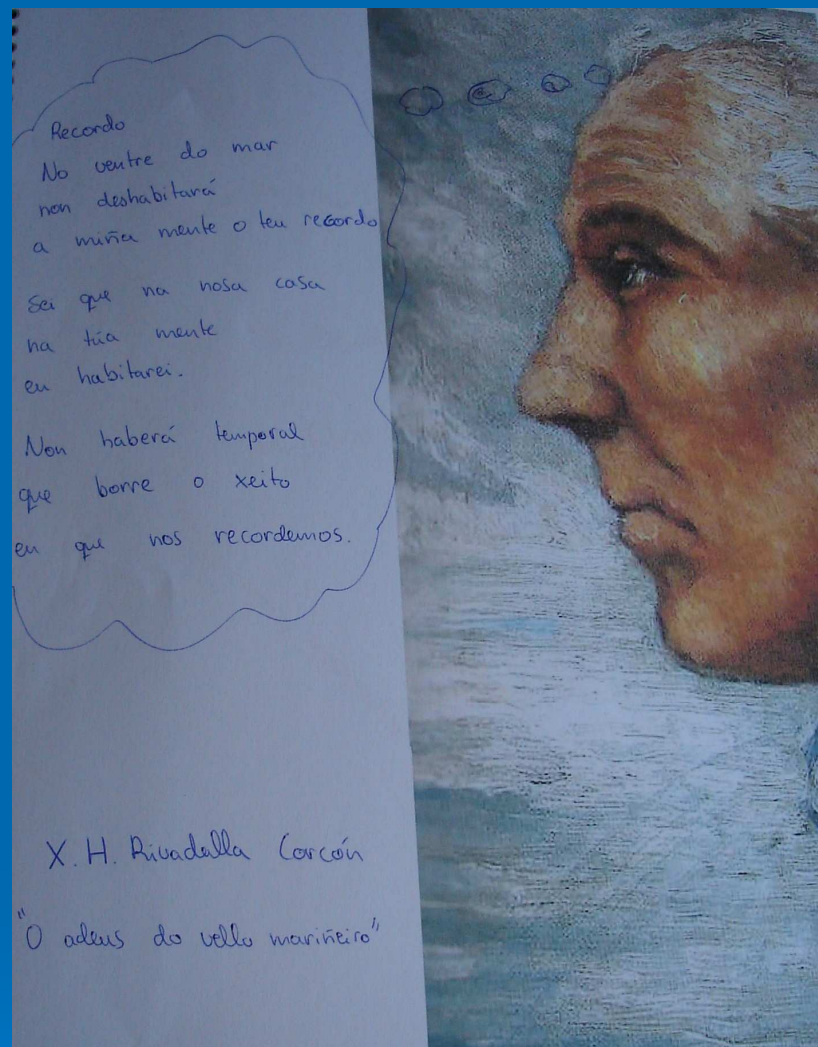
X. H. Rivadulla Corcón
O adeus do vello mariñeiro

Recordo

No ventre do mar
non deshabitara
a miña mente o teu recordo.

Sei que na nosa casa
na túa mente
eu habitarei.

Non haberá temporal
que borre o xeito
en que nos recordemos.

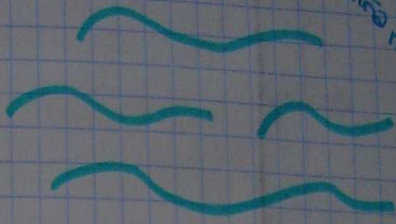

Recordo
No ventre do mar
non deshabitara
a miña mente o teu recordo
Sei que na nosa casa
na túa mente
eu habitarei.
Non haberá temporal
que borre o xeito
en que nos recordemos.

X. H. Rivadulla Corcón
"O adeus do vello mariñeiro"

O adeus do vello marineiro

No vento do mar non desobidábase
miso mento a teu recordo
Sei que en esta casa no teu recordo
Sei que en esta casa no teu recordo

con todo
o tempo
que me
faltou

que me
faltou

que me
faltou

- RECORDO -

O adeus do vello vello marineiro

Recordo

Recordo
con todo
o tempo
que me
faltou

Recordo
con todo
o tempo
que me
faltou

Recordo
con todo
o tempo
que me
faltou

Recordo
con todo
o tempo
que me
faltou

Recordo
con todo
o tempo
que me
faltou

X. H. Rivadulla Corcón

NADA ∞ VACIO ∞ SOLIDARIE

X. H. Rivadulia Corcón
O adeus do vello mariñeiro

ENVOLVÉNDOME

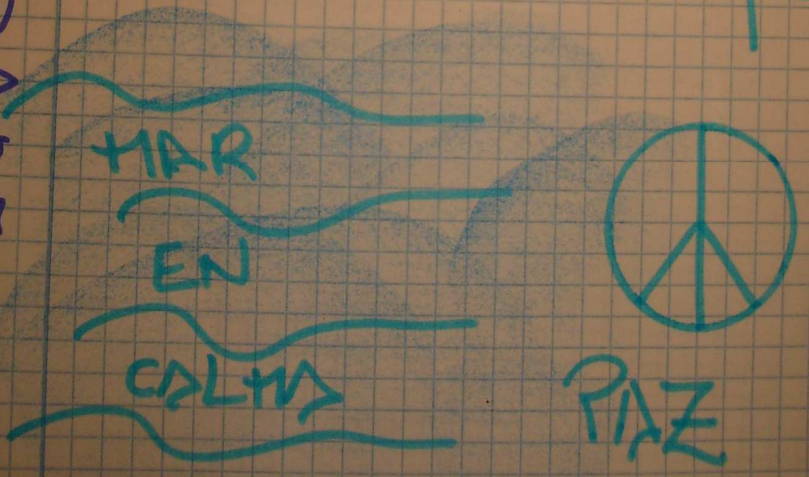
Moitas noites no inmenso mar
busquei o reflexo da lúa
e sentíate a ti envolvéndome.

Agora busco unha resposta
na inmensidade da nada
e volvo sentirte.

É unha sensación de paz
saber que sempre
me envolverás.

INMENSIDAD

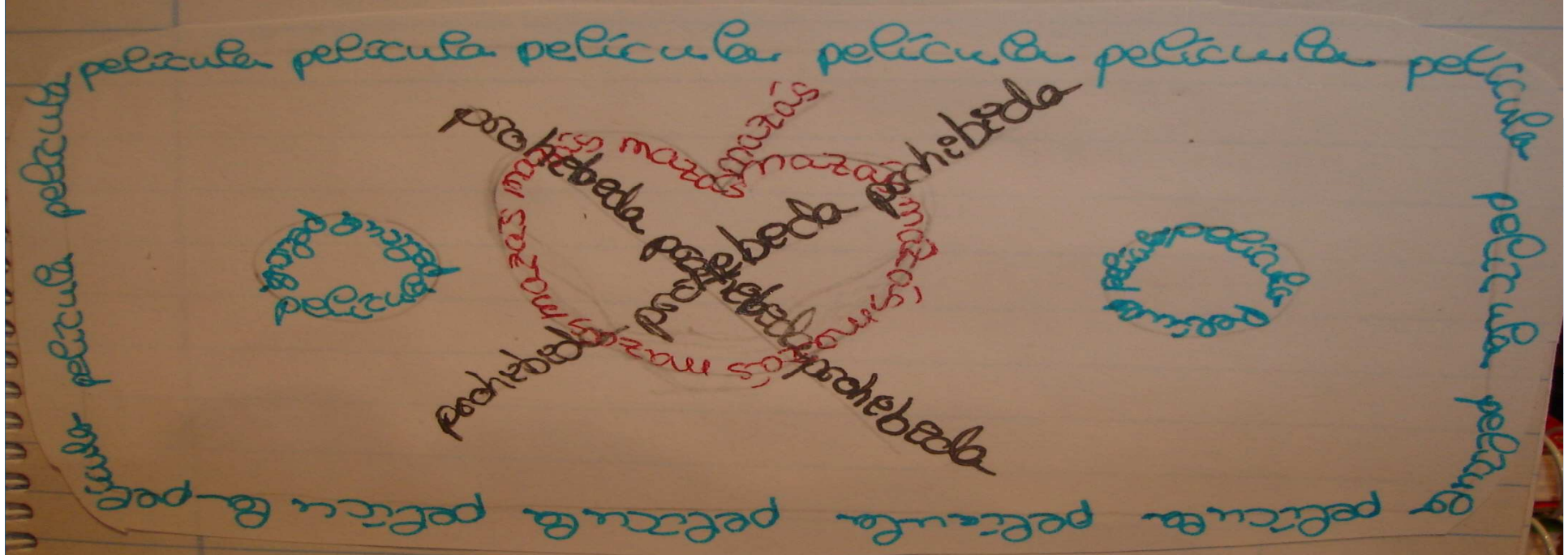
Vicente Araguas
Xuvia Revisitada

DERRADEIRO GUATEQUE

A tarde que se pon
con cousas de galiña
(e un batallón de nenos
en loita coas mazás)

Que laia -como un corno nos adentros-
a calor nas virillas
e a música esaxera
tanto drama no baile.

Estou aínda mirando a rapaza vestida
de pelota "Nivea"
chorando ao pé da árbore
onde as mazás son sempre película prohibida.

Emilio Xosé Ínsua

Acontece ás veces a ternura

AMOR

Procura a miña carne a túa carne

íspese a miña boca de palabras

e dá renda solta a despaciosos bicos.

Aboian na maré do desexo

mensaxes de pracer desbordadas

Os líquidos derreten as pavuras

Os labios fulminan os silencios.

*Fusión de dous corpos,
sílencio de palabras
sons de beízo unidos.*

*Ataca o pracer,
desaparece o pavor
e de novo, sons de beízo
unidos.*

Os bicos terminan coas caricias.

Os ósos rómpense en pedazos.

A sangue ferve nas veas.

E o amor volve a nacer.

Emílio
José Ineva

despreziosos bicos
os lírios
de procura a minha
de procurar de bichos

Procure a minha carne a tua carne

Ispece a minha boca de palavras

despreziosos bicos
de palavras
de bichos
de bichos

2008

acontece às vezes a ternura

Procure a minha
carne
o
tua carne

Ispece a minha boca
de palavras
de bichos
despreziosos bicos

Floiam na manã do desejo mansuetos
de praxes
de bichos

Os líquidos derretam
de palavras
de bichos
de bichos
de bichos

MARÍA VICTORIA MORENO

Elexias de luz

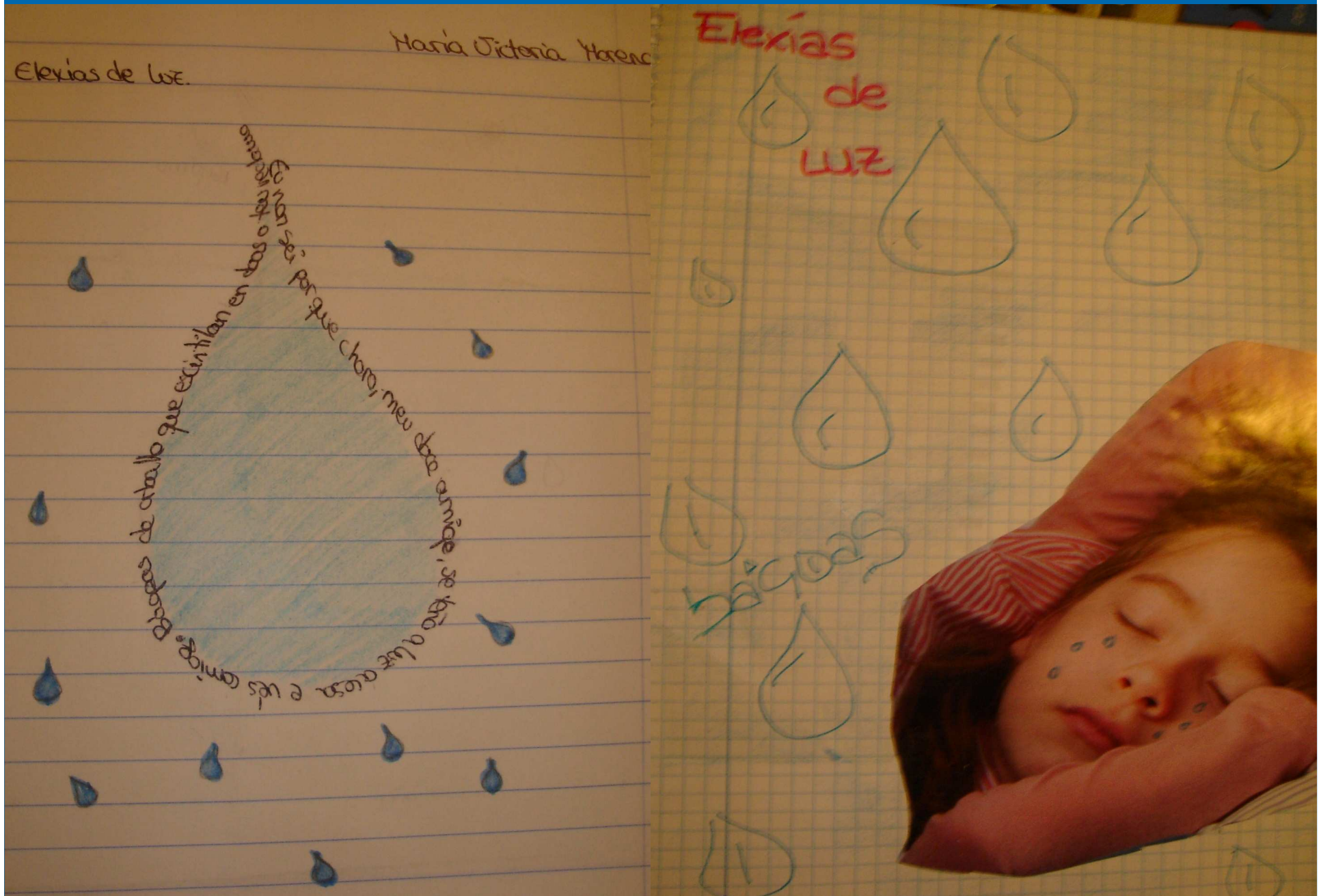

Eu non sei porque choro
meu doce amigo,
se teño a luz acesa
e vés conmigo

Bólgos de orballo
que escintilan en dós
ó teu reclamo.

Busca a luz, máis alá incluso dos soños e da bágoas

Xerardo Quintiá

Poesía en ruta

camiña...
recollendo da viaxe só a Beleza do que transita,
do que no tránsito permuta e prescribe;
xa que unicamente

a través do que no traxecto se perde has de intuír
cada erro que aínda concibías como Verdade

e á fin nada pesará en Ti / nada / livián serás como
o aire inaprensíbel / livián cando os
deuses contra
Ti conspiren
no instante derradeiro ///

vive...

recollendo na vida só a Beleza do que vive;
do que na vida permuta e prescribe;
xa que unicamente

a través do que na vida se perde has de intuír
cada erro que aínda concibías como Verdade

e á fin nada pesara en Ti/nada/livián serás como
o aire inaprensíbel/livián cando os
deuses contra
Ti conspiren
no instante derradeiro

Esther Ferrer Molinero

Musas Hiperactivas

Diverxencias

Opcións diversas, realidades opostas,
Culturas coincidentes na mestura,
Múltiples razas, mestizaxe perfecto.

Opiniós enfrontadas, confusión e fusión,
Camiños encontrados, unión e diverxencias,
Enriquecemento na terra e na memoria.

Existencia na abstracción, tempo e espazo atopados,
Simultaneidade, dimensión paralela, sincronía,
Bucles temporais, buratos negros...
Tempo perdido e tempo recobrado.

Esther Ferrer Molinero

Musas Hiperactivas

Diverxencias

Opcións diversas, realidades opostas,
Culturas coincidentes na mestura,
Múltiples razas, mestizaxe perfecto.

Opiniós enfrontadas, confusión e fusión,
Camiños encontrados, unión e diverxencias,
Enriquecemento na terra e na memoria.

Existencia na abstracción, tempo e espazo atopados,
Simultaneidade, dimensión paralela, sincronía,
Bucles temporais, buratos negros...
Tempo perdido e tempo recobrado.

Esther Ferrer Molinero

Musas hiperactivas

* Diverxencias

Opcións diversas, realidades opostas,
Culturas coincidentes na mestura,
Múltiples razas, mestizaxe perfecto

Opiniós enfrontadas, confusión e fusión,
Camiños encontrados, unión e diverxencias,
Enriquecemento na terra e na memoria.

Existencia na abstracción, tempo e espazo atopados,
Simultaneidade, dimensión paralela, sincronía,
Bucles temporais, buratos negros...
Tempo perdido e tempo recobrado

Esther Ferrer Molinero

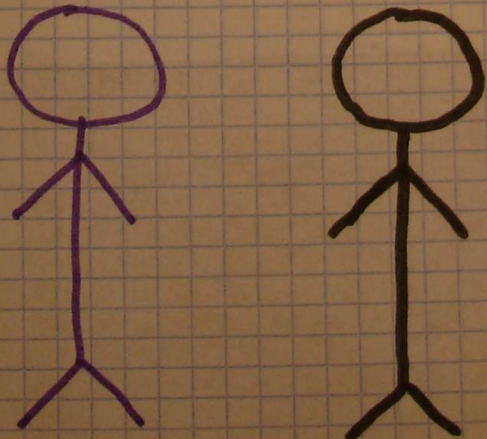
Mosas Hiperactivas

Diverxencias

Opcións diversas, realidades opostas,
Culturas coincidentes na mestura
Múltiples razas, mestizaxe perfecto.

Opinións enfrontadas, confusión e fusión,
Camiños encontrados, unión e diverxencias,
Enriquecemento na terra e na memoria

Existencia na abstracción, tempo e espazo atopados,
Simultaneidade, dimensión paralela, sincronía,
Bucles temporais, buratos negros...
Tempo perdido e tempo recobrado.

A verdade pode ser mentira,

o diferente, perfecto.

Mentres o desacordo fai unión

o coñecemento e a amizade son recordos.

O abstracto pode ser concreto,

o descoñecido ter un nome

e o que cremos perder, ser gañado.

Antón Dobao

De 'Onde o ollar comeza a doer'

Movemento continuo, vira
sobre si en desgaste
para coutar as desercións de materia.
Non aperta.
Este é o tempospazo da esfera concéntrica,
a xeometría ideal.
A máquina concibe protexerse do roce,
do desgaste ifocalizable,
como unha certeza que se vén escribindo
desde o pasado.
Hoxe é a única biocartografía
permitida.
Encetar e terminar confundidos,
a elisión de cumes e cavorcos,
o horizonte como único reduto habitable.
Queda o restoballo.
Un trazo quebrado de coitela

Antón Dobao

De 'Onde o ollar comeza a doer'

Un trazo quebrado de coitela
Hoxe é a única biocartografía permitida.
Encetar e terminar confundidos,
a elisión de cumes e cavorcos,
o horizonte como único reduto habitable.
Queda o restoballo.
Este é o tempospazo da esfera concéntrica,
a xeometría ideal.
A máquina concibe protexerse do roce,
do desgaste ifocalizable,
como unha certeza que se vén escribindo
desde o pasado.
Non aperta.
Este é o tempospazo da esfera concéntrica,
a xeometría ideal.
A máquina concibe protexerse do roce,
do desgaste ifocalizable,
como unha certeza que se vén escribindo
desde o pasado.
Non aperta.
Este é o tempospazo da esfera concéntrica,
a xeometría ideal.
A máquina concibe protexerse do roce,
do desgaste ifocalizable,
como unha certeza que se vén escribindo
desde o pasado.
Non aperta.

Miguel Sando

Hoxe, que veñ o vento do sur

Despois, o frío.

Cando xa non quedan palabras. Xa non quedan
palabras.

As gaviotas, picando no esquecemento fora.

No escuro

Un poema en ruina.

Un rastro de sangue no allar
acaso

as pegadas do último

lobo.

Continuación:

É ese último lobo

segue andando

Segue sufrindo.

Séntese responsable

da morte dos seus;

responsable

de ser o último.

No medio da noite

resoa o último

ouvido.

Rosa Enríquez

Vestíbulo da Devastación

estranho.

Hai un labirinto de silencias

neste recinto,

unha memoria de eternidade.

O ar torna quente.

LENTO.

As horas zumeغان ese sexi ameigo

entre as sabas,

as palabras bótanse arriba.

e a consciencia estende montes sobre nós.

Cartografía da evidencia.

Envolve o meu corpo de brazos amando

e viste a miña pel de treboadas.

L A B I R I N T O
M E M O R I A
A M A N T E
E T E R N I D A D E
C O N S C I E N C I A

Longa hora,
Estranhas pessoas
Na procura daquela pessoa.
Todas elas,
Oscurecendo os seus olhos.

Desde as 8:00 a.m. até a 1:00p.m. 5 h.

Para ti, vale eternidade

A lentitude
ou a rapidez
relativa do
tempo

Xesús Franco
Atlántico, Atlántico

Errei
puiden facelo compatible

amar o mar
e amala a ela
a auga
e a súa cabeleira

... puiden ...

final do canto.

Antón Reixa

De: háteop de algas

Xunto a ti descubrín que outra vida é posible

Agora

Non estaría mal

Xunto a uns cantos millóns de seres humanos

Conquistar que

Outro mundo é posible.

si tes que atravesar a porta
carino amizade amor felicidade

OUTRO

MUNDO

É

POSIBLE

Fidel Vidal

A camelia oxidada

SOIDADES

Triste aluviosa de grandes cidades
Cronicidade de carencias falsas
Caixa forte a morrer de Sobredose.

Ai locución carente de sentido
Sen sentido barroco e uello verbo
nun asunto de noite subvertidas.

Tristes días solitarios
sen disfrutar verdadeiramente da vida,
buscando acompañante sen atopar
a verdadeira compañía axeitada.

Tristes noites solitarias
imaxinando a calor dun agarimo,
dun abrazo.

Sen poder recordar momentos felices,
mirando ó pasado e sen poder atopar
outra cousa que

SOIDADES

Soidades como
compañeiras

incompresión nos versos
do poema

fin dunha estrofa sen
comezo.

don

logo

busca

si

mira

grai

mola

ben

ten

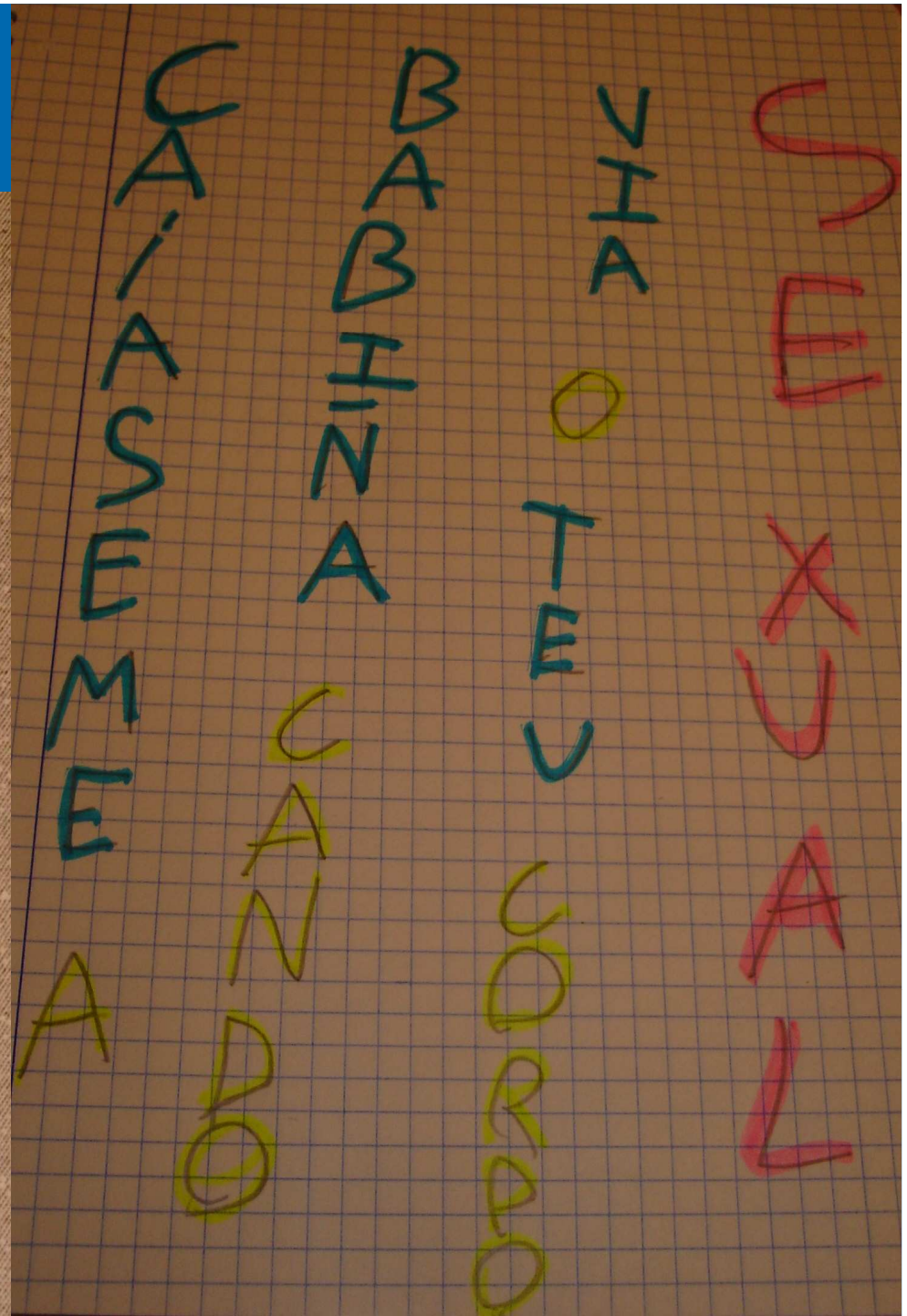

Alfonso Rodríguez

Subir ao faiado

Caíaseme a babiña
das bocas das miñas
dúas cabezas.

Quería ser cacho de tea de bañador
para estar entre dúas portas
de emerxencia por bañarme
en suor de nádegas,
e poder magrearte
ata transformarme en líquido
que regara o teu corpo sexual,
de femia que desprende un algo bestial.

Xesús Franco

Atlántico, Atlántico

ERREI

puiden facelo compatible

amar o mar
e amala a ela
a auga
e a súa cabeleira

... puiden...

final do canto

Kiko Neves De 'Dez por dez'

Um mal dia

"LUNS"

Tenho dias

que som um mal dia

Todos.

"MARTES"

Dias que, todos, parecem igual

Dias fatal.

Hoje é, simplesmente, um mais.

"MÉRCORES"

Um outro dia

Outro mais que acrescentar à rotina

Tenho dias

"XOVES"

que som,

sem mais.

Dias que nem som,

"VENRES"

que som todos.

"SÁBADO"

"DOMINGO"

Dez por dez

Dez por dez
Tenho dias que som um mal dia
Todos
Um mal dia
Hoje é simplesmente um mais
Um outro dia
Outro mais que acrescentar à rotina
Tenho dias que som, sem mais
Dias que nem som, que som todos
Sábado
Domingo

Xosé Carlos Gómez Alfaro

Mar Aberto

Tal vez este meu torto e fiel periplo
só vos pareza a busca dun abrigo,
un abeiro nun útero calquera
que me libere á fin desta condena,
xa que vou percorrendo tantos mares
nunha exhausta e tarada nao amante
que non acha xamais a luz canora
que a acubille e socorra cando trona.

Ela foi sempre, sempre, o meu refuxio,
o edénico temón, o pedrón fúlxido,
a balandra, o cadeixo, a quilla, a búsola...
Ela é a que pilota esta tristura,
a que vai propalando tanto albor
que algúns a chaman virxe con razón.

Desexamos que se nos escoite

★ Eu quero aí-b teu silencio ★

Como na herba novinha ou na flor da auga
eu quero aí-b teu silencio, nena.

Un silencio todo estrefado de sorrisos,
no que os teus ollos sexen dos barquiños ancorados.
Eu, sóio, o mariñeiro.

Unha prada alegría nas velas brancas, dardas,
- palabras que inda gardan o aquel da flor do liño -
agardando a mañá

en que deixo os meus portos e ceguíño re embarque
capitán dos teus ollos vateiros.

(de Corbaros verdes)

Aquilino Iglesias Alvarado

Xiana Arias Rego

Artigas

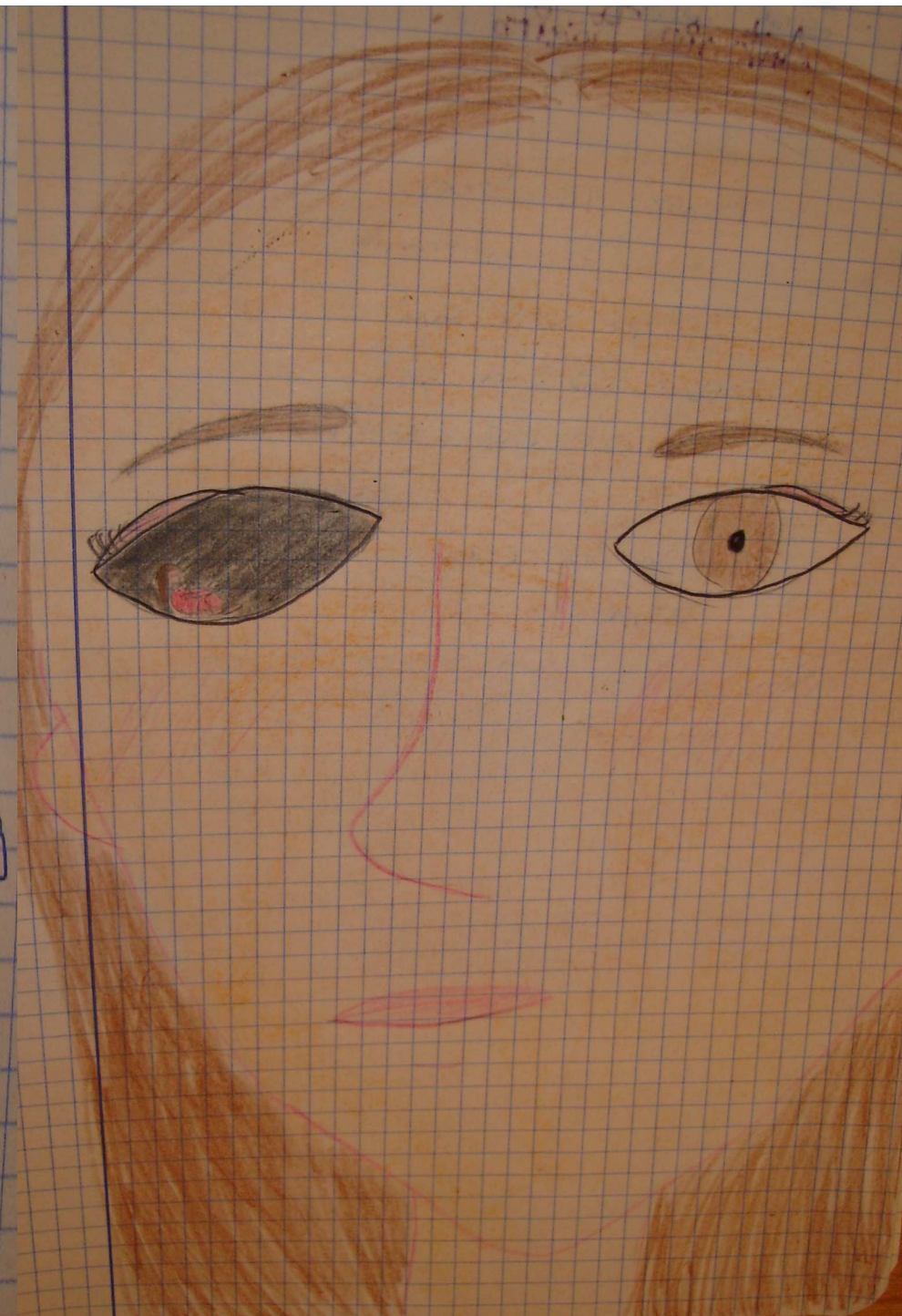
Pode ser que importe,
non lembro o nome,
foi nas vacacións.

Había unha nena no camping
que tiña un oco no aldo dereito.

Faltáballe, e

non o escondía.

Eu gomeiame nel.

Porque aínda que era un oco escuro facíame ver
as cousas con claridade.

Porque a valentía da nena era suficiente para
vencer a miña covardía.

E porque aprendín que un defecto ignorado
convértese nunha virtude.

Isidro Novo de "Esteiro de noites falecidas"

Xavier López Marqués

Isidro Novo de "Esteiro de noites falecidas"

de arriba a abaixo acabo por beberia do arabelle. ^{gratias} par prescriçion facultativa

deixamos lentamente de vezos nas ^{das isas} ^{as das reflete} ^{retrato} ^{retrato dos dias}

Mito os seus rios e ^{atraves do limar do taberna} e ^{quando os meus olhos coincidem}

passante

A LÚA NUN ICHÓ

Hai mães mas que nós galamos
dos deuses ancimados.
Nós, que nu sequer chegamos aos espesos

Intermedios

A queles dos que foxiu a

Vinganza

(Que é a

Esperanza dos pobres)

Falamos nós agachados
De deuses No colo dos nomes orfe
Nós ancimados
Os deuses agachados
E os nomes orfos

Manuel M. Román

Poesía barata

3x2

Ofertas

Sucedeu sen máis
nun deses súbitos e unísonos silencios
que os dous
dos que xa non se sabía
arriscaron unha mirada mutua

3x2

e decidiron

3x2

SUPER Ofertas

MIGUEL SANDE

Hoxe, que vén o vento do sur.

Despois, o frío

Cando xa non quedan palabras. Xa non queda
palabras.

~~T B A V
R E C
R R~~

As gaiotas, picando no esquecemento fora.

No escuro.

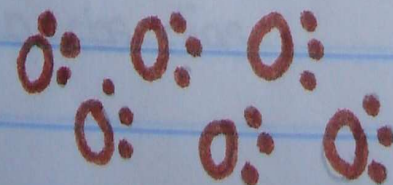

Un poema en ruína

Un rastreo do sangue no ollar

 acaso

as pegadas do último

lobo

XOSÉ M. DÍAZ CASTRO
'Nimbos'

HERBa

pequerrechíña
que con medo surris
ó Sol que vai necendo
e morrendo sin ti,
porque de ser tan pequena
te me avergonzas ti?
O universo sería
maís pequeno sin ti!

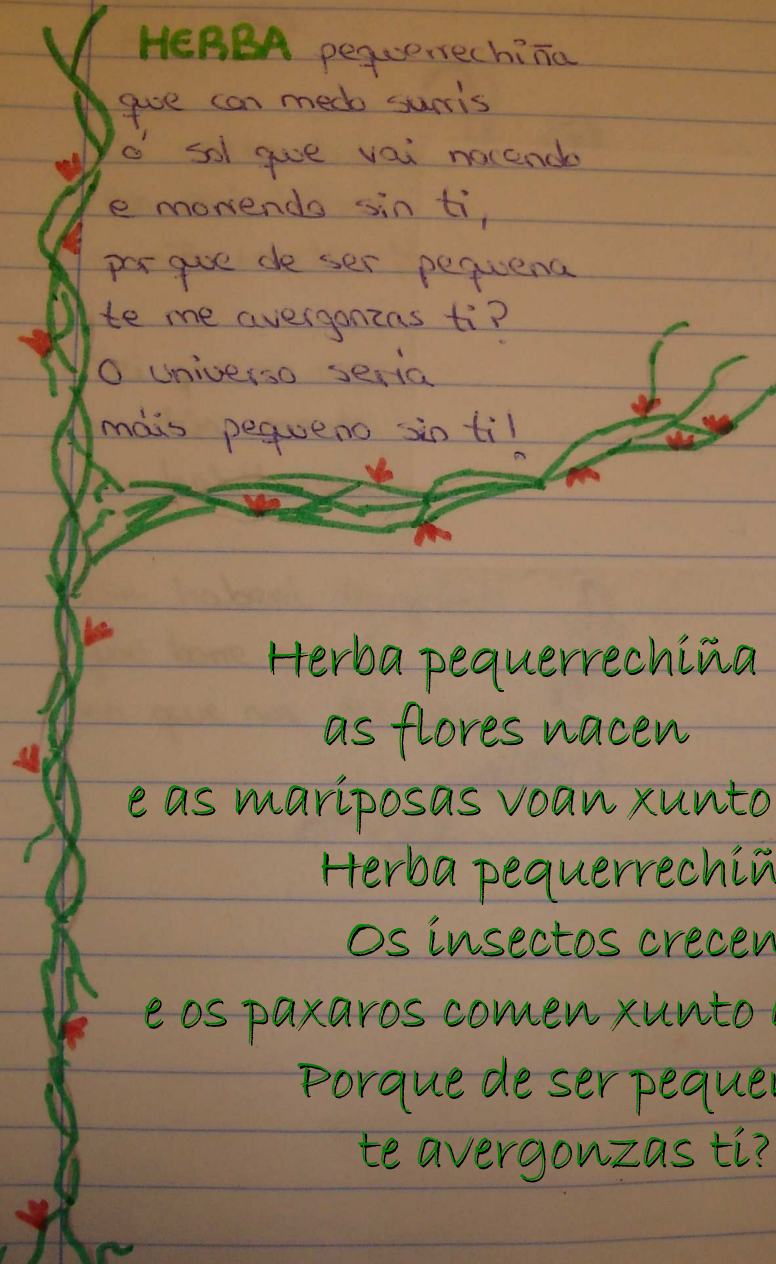
**TODO SE FAI PEQUE NO
CANDO CHEGAS TI.**

De 'Nimbos'

Xosé M. Díaz Castro

HERBA

pequerrechíña
que con medo surris
ó Sol que vai necendo
e morrendo sin ti,
porque de ser pequena
te me avergonzas ti?
O universo sería
maís pequeno sin ti!

Herba pequerrechíña
as flores nacen
e as mariposas voan xunto a tí.
Herba pequerrechíña
Os insectos crecen
e os paxaros comen xunto a tí,
Porque de ser pequena
te avergonzas tí?

Santiago Prol

De sócato
esa imaxe
xa magnetizada
Esváese
ráchase en mil anacos
e a súa ausencia
-con tristura imaxinamos-
só se encherá de novo
cando cristalicen
outros mil outonos
en nós fosilizados

Recordo a túa imaxe
coma un fermoso cadro
pintado por un gran artista.
Lembro a perfección
que caracterizaba cada centímetro do teu corpo,
a suavidade da túa pel branca,
branca coma o xiz,
e como non, os teus ollos,
eses ollos que emitían unha luz brillante.
Pero iso xa non importa,
porque ti marchaches
e aquí só quedou a miña dor

Paco Souto

As horas de María

María

Sabe a morte

Moito antes de que veña

E ao nacer pecha os ollos

Para enganala

E que a leve durmindo

Mais

A morte di que non é hora

E non dá entrada

Nese corpo de fariña e herbaboa

Aos poucos

A vida chega

A eses ollos revirados.

Ela agarda tranquila

o día en que veña por ela,

marchará tranquilamente cara o outro mundo

sen mirar atrás,

sen recordar ós seres queridos,

porque se o fai non quererá marchar,

sufrirá por eles.

Está preparada para partir,

pecha os ollos e espera a viaxe,

pero esta non chega,

aínda non lle chegou a hora,

e abre os ollos e descubre

que sigue no seu mundo